

[Justitsministeren]

arbejdsbyrderne og gøre arbejdsvilkårene mere rimelige for politiet.

Jeg vil gerne i den forbindelse komplimentere politiets organisationer for, at de aldrig har presset på med ønsker om mere mandskab, meget mere materiel, mere materiel, voldsommere udstyr osv. Politiets organisationer har meget vel været klar over, at det arbejde, politiet gør, skal ses som et led i en større helhed, f. eks. når vi taler om forhindring af forbrydelser, præventivt arbejde. Politiet kan gøre noget, men hvis politiet med den sympati, politiet naturligt har her i tinget, opnår større bevillinger, end rimeligt er, så går det nødvendigvis ud over bevillinger til andre områder, inden for det sociale område, inden for undervisningsområdet, hvor det præventive arbejde er mindst lige så vigtigt og måske vigtigere. Jeg synes, vi kan være meget lykkelige over at have en politistyrke som den, vi har, der ikke presser på, selv om den godt kunne gøre det med succes. Den ønsker at se de problemer, vi diskuterer, i en samfundsmæssig sammenhæng, og det synes jeg siger ganske meget om det danske politi.

De forskellige eksempler, hr. Bernhard Baunsgaard nævnte på det, som han ville kalde svækkelse af retssikkerheden, kan jeg heller ikke erklære mig enig i. Der er ikke tale om en ny ordning for politiets efterretningstjenestes virksomhed. Man følger stadig væk den regeringsdeklaration, der ligger til grund for arbejdet. Wambergudvalget fungerer stadig væk. Dets kommissorium er udvidet til nu også at omfatte forsvarrets efterretningstjeneste, men det fungerer stadig væk og er i virkeligheden udtryk for den form for demokratisk kontrol, som fru Ebba Strange også nævnte.

Der blev nævnt et eksempel fra hr. Bernhard Baunsgaards side. En af mine forgængere skulle have godkendt, at man også i en straffesag kan spørge om en bestemt persons eventuelle medlemskab af et bestemt politisk parti. Jeg vil sige, at ligesom man i sagen i Esbjerg i nogle tilfælde kan være nødt til at interessere sig for en mistænks omgangskreds, så kan man også være nødt til at interessere sig for hans politiske omgangskreds. Man skal ikke spørge en mistænkt – og må ikke spørge ham – blot for at få stillet sin egen nysgerrighed, hvilket politisk parti han tilhører, men hvis man i en sag føler, at en

lovovertrædelse måske kun kan opklares, hvis man kender den pågældendes omgangskreds, vil jeg ikke afvise, at det kan være relevant. Når det drejer sig om registrering af de oplysninger, man får, gælder de regler, som jeg har nævnt. Der vil også blive tale om, at vi, når vi får betænkningen fra retsplejerådet, vil kunne diskutere sikkerhedsgarantierne deromkring.

Jo stærkere magt til politiet, jo større risiko for terrorisme, sagde hr. Bernhard Baunsgaard. Jeg synes ikke, det er rimeligt at sige, at politiet har fået – endsige bedt om – stærkere magt i dette samfund. Hr. Bernhard Baunsgaard har selv efterlyst en større politistyrke, og det synes jeg er rimeligt, når man ser den nuværende styrke i forhold til opgaverne, men politiet er faktisk ikke kommet til os på noget tidspunkt og har bedt om betydelig stærkere beføjelser. Det har gjort det i et enkelt tilfælde omkring varetægtsfængsling, men det var i forbindelse med, at vi generelt gjorde betingelserne for varetægtsfængsling snævrere, det skal man have i tankerne. Jeg synes ikke, det er helt rimeligt at antyde, at vi er ude på en glidebane, hvor der kan blive tale om stærkere magt og derved terrorisme. Jeg synes, vi skal være lykkelige for, at terrorismen ikke er kommet til Danmark endnu. Det er vel i og for sig et udtryk for et rimelig godt samarbejde og et rimeligt tillidsforhold mellem politi og borger og udtryk for, at borgerne føler, de har en ytringsfrihed, har en ytringsmulighed, der gør, at de ikke – hvis de ellers ikke provokeres af ansvarlige eller uansvarlige myndigheds personer – behøver gribe til terrorisme. Det synes jeg er meget væsentligt at holde fast ved, og det tror jeg ikke der er nogen grund til at tro at et flertal her ikke ønsker.

Jeg er bekymret over antallet af varetægtsfængslinger, det er klart, endda meget bekymret over det, dels fordi forholdene er dårlige, dels fordi der er så mange. Men det er forkert, når hr. Wilhjelm og hr. Bernhard Baunsgaard nævner, at så er intentionerne fra reformen i 1978 ikke opfyldt. Det kan være rigtigt, men det er ikke nødvendigvis rigtigt. Det, vi ønskede, var at gøre betingelserne snævrere, selvfølgelig, men det er også en kendsgerning, at antallet af alvorlige og komplicerede forbrydelser – især røveri, drab, drabsforsøg og narkotikaforbrydelser – er steget ganske betydeligt, og de, der sidder